

ΘΕΜΑ Α

A1. Ο συγγραφέας παραθέτει τους λόγους για τους οποίους απολαμβάνει τη λογοτεχνική ανάγνωση. Η εκούσια απομόνωση για το διάβασμα βιβλίων συνιστά γι' αυτόν μια δημιουργική απασχόληση που τον μεταφέρει στην εφηβική ηλικία. Έτσι, του χαρίζει συναισθηματική ασφάλεια, καθώς αισθάνεται πως επικοινωνεί με τους συγγραφείς των βιβλίων. Στο πλαίσιο αυτό, τονίζεται ο λυτρωτικός ρόλος της λογοτεχνίας, αφού αυτή έχει την ικανότητα να διαμορφώνει τον ανθρώπινο χαρακτήρα και να προσφέρει ψυχικό σθένος σε δύσκολες περιστάσεις.

ΘΕΜΑ Β

B1. α) Λάθος (Κείμε. 1: παράγρ.1^η → «Προσωπικά το θεωρώ μία δημιουργική ενασχόληση»/ «...όχι να σου επιβάλλεται εξωτερικά»)

β) Λάθος (Κείμε. 1: παράγρ. 5^η → «Οι ώρες του διαβάσματος...σ' έναν αλλόκοτο χωροχρόνο»)

γ) Λάθος (Κείμε.2: παράγρ. 2^η → « Σ' έχω γράψει στην καρδιά μου»)

δ) Λάθος (Κείμε.2: παράγρ. 3^η → « Μέσα στην Ιστορία του κόσμου...γράφουν.»)

ε) Σωστό (Κείμε. 1: παράγρ. 7^η → « Και να...την ψυχή/ Κείμε.2: παράγρ.5^η → «Ίσως γιατί...γράφειν»)

ΘΕΜΑ Δ'

Το βιβλίο: Ένα παράθυρο στον κόσμο μου

Τους τελευταίους μήνες ζήσαμε όλοι απίστευτες ανατροπές. Τα σχολεία έκλεισαν, οι πλατείες άδειασαν, μείναμε όλοι σπίτι. Στην αρχή μας φάνηκε λυτρωτική διέξοδος και διάλειμμα από τις ασθματικές υποχρεώσεις που μας επέβαλε ο αγώνας για τις πανελλήνιες εξετάσεις. Στην πορεία τα πράγματα άλλαξαν. Πολλοί αναζήτησαν «δρόμους» εκτόνωσης από την ασφυξία του εγκλεισμού. Σε αυτή τη φάση, εγώ ανακάλυψα ξανά τη βιβλιοθήκη του σπιτιού μου. Τα σχολικά βιβλία μπήκαν για λίγο στην άκρη. Η αστυνομική λογοτεχνία μονοπώλησε, σχεδόν, τα βραδινά μου ενδιαφέροντα. Το βιβλίο έγινε ξανά φίλος και τώρα «συνταξιδιώτης» μου σε κόσμους αμόλυντους από τους ιούς και τις αγωνίες των πανελλήνιων.

Από τα μικρά μου χρόνια, πριν ακόμα να μάθω να διαβάζω και να γράφω, το βιβλίο ήταν εκεί. Ακόμα θυμάμαι τον ήχο της φωνής της μητέρας μου, όταν μου διάβαζε παραμύθια και ιστορίες από τα μαγικά, εικονογραφημένα βιβλία. Στην πορεία μου ως μαθητής αγαπούσα πολύ τα σχολικά μου βιβλία. Με απίστευτο ενθουσιασμό παραλάμβανα τα βιβλία της καινούργιας σχολικής χρονιάς και τα έκανα κτήμα μου, απολαμβάνοντας, πρώτα από όλα, τη μυρωδιά τους. Πάντα, όμως, το βιβλίο ήταν το βραδινό μου «ταξίδι». Μέχρι που έφτασα στο Λύκειο. Παραμέρισα σιγά σιγά τα εξωσχολικά βιβλία μου. Η αγάπη μου για τη λογοτεχνία έμεινε ένας πόθος, συχνά ανικανοποίητο. Τα βιβλία της κατεύθυνσης έγιναν το βασικό εξάρτημα του χεριού μου, εργαλείο που τα δάχτυλά μου αναγνώριζαν αμέσως την κάθε σελίδα τους. Τα λογοτεχνικά μου βιβλία περιμένουν με υπομονή το τέλος των εξετάσεων. Και εγώ επίσης...

Ωστόσο, όσο και αν πολλοί από τους συνομήλικους φίλους μου αδιαφορούν για την ανάγνωση, εγώ την αναζητώ και την αγαπώ και ταυτίζομαι απόλυτα με τον συγγραφέα Θ. Γρηγοριάδη, όταν δηλώνει ότι «κρατώντας το βιβλίο στο χέρι αισθάνομαι μία τρυφερότητα, μια σιγουριά, λες και εγείρονται οι συγγραφείς και συνομιλούν μαζί μου». Το βιβλίο για μένα είναι γνώση, εκτόνωση, διαφυγή. Με ακολουθεί πάντα στις διακοπές μου και συμπληρώνει την ανάπαυλα, πολλαπλασιάζοντας τις εμπειρίες μου. Το αναζητώ όταν βρίσκομαι στα μέσα συγκοινωνίας για λίγα λεπτά και πάντα λειτουργεί θεραπευτικά στην πίεση του συνωστισμού. Δεν με έχει προδώσει ποτέ, αντίθετα ξεδιπλώνει μπροστά μου ήρωες και θαύματα που θα ήθελα να είχα ζήσει αληθινά.

Είμαι, τελικά, σίγουρος ότι τα «λογοτεχνικά αντισώματα» μπορούν να μεταμορφώσουν τον άνθρωπο σε κάθε ηλικία. Για εμάς τους εφήβους τα βιβλία είναι εξοπλισμός, συγκίνηση, απελευθέρωση. Ας τα αναζητήσουμε στις βιβλιοθήκες των σπιτιών μας, στα βιβλιοπωλεία, στις βιβλιοθήκες των πανεπιστημίων, που σε λίγο θα βρεθούμε. Η δύναμή τους μπορεί να αναβαθμίσει πραγματικά την ποιότητα της ζωής μας και να σταθεί αντίβαρο στον τεχνοκρατικό προσανατολισμό της εποχής μας, αποκαλύπτοντας συνεχώς τον Άνθρωπο.